

sidste Stykke, ikke nogen reel Betydning. Ministeriet havde foreslaaet, at i vaadt og sølet Føre skal det fornødne iagttages, for at forbiPASSerende ikke tilstænkes under Motorkøretøjers Forbikørsel. Der kan nemlig vises en vis Hensynsfuldhed fra Motorvognenes Side, og der kan maa ske ogsaa skaffes Apparater, som Motorvognene kunde anvende i det Øjemed, og derfor finder jeg, at denne Bestemmelse kan have nogen Betydning, mulig ikke saa stor. Derimod tror jeg ikke, at det har nogen Betydning, at Justitsministeren bemyndiges til at bestemme, at Motorvognene i Byerne skal forsynes med Apparater, der forhindrer, at forbiPASSerende tilstænkes under Motorvognes Forbikørsel i vaadt og sølet Føre. Jeg tror, som sagt, ikke, at denne Bestemmelse vil faa nogen Betydning; i hvert Fald maa jeg erklære mig renonce. Jeg kender ingen Apparater af den Beskaffenhed.

Ændringsforslag Nr. 42 kan jeg tiltræde, derimod maa jeg paa det allerbestemteste tage Afstand fra Ændringsforslaget Nr. 43, som er stillet af hele Udvalget, og jeg maa bede ærede Medlemmer om at følge mig og ikke Udvalget; jeg kan maaske have nogen Vanskelighed ved at trænge igennem. Ændringsforslaget angaar Bestemmelsen om, at Straffebøder skal tilfalde Statskassen og ikke de kommunale Kasser. I den Tid, jeg har haft den Ære at være Minister, har jeg saa mange Gange hørt, at vi skulde høre fra de saakaldte Interesseskasser, det foreslaas næsten altid under Diskussionen, men nu staa vi overfor en Realitet, og saa ser jeg til min Sorg, at man gaar lige den modsatte Vej og stryger det, Ministeriet har bestemt, stryger, at man gaar bort fra Interesseskasserne. I den Tid, jeg har været Minister, har jeg altid bestræbt mig for at faa ført igennem, at Straffebøder skal tilfalde Statskassen, og det er lykkedes mig hidtil. Jeg vil ogsaa haabe, det maa ske i dette Tilfælde, og at man altsaa maa nedstemme Ændringsforslaget under Nr. 43.

Dernæst er der Ændringsforslag Nr. 44, stillet af et stort Mindretal. Det gaar ud paa at ændre noget ved Erstatningsbestemmelsen. Erstatningsbestemmelsen lyder i Forslagets § 33 saaledes: „Sker der ved Sammenstød med de i denne Lov omhandlede Køretøjer eller derved, at vejfarendes Heste bliver sky for bemeldte Køretøjer, eller paa anden lignende Maade i Køretøjets Nærhed Skade paa Person eller Gods, er den for Køretøjet ansvarlige pligtig at erstatte Skaden, med-

mindre det oplyses, at den skadelidte selv forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden.“ Det siges hertil: Hvorledes kan der tænkes nogen „anden lignende Maade“, noget, der kan sammenstilles med dette, at der sker Sammenstød, eller at Heste bliver sky, og hvorved der saa sker Skade? Jo, det kan man nu nok tænke sig. Der kan jo ske Skade ved, at man kører Hunde over. Det er ikke noget helt ualmindeligt, naar man kører i Automobil. Der gaar ogsaa sommetider Høns med, ja selv en Due, har jeg en Gang set, kom ikke hurtigt nok af Sted og maatte lade sit Liv for et Automobil. Saa kan der ogsaa ske noget andet, som maaske vil vække nogen Muntherhed i det høje Ting, men det er virkelig Tilfældet. Man ser undertiden, at Mennesker bliver sky. Det er ikke alene Heste, der bliver sky, men ogsaa Mennesker bliver undertiden sky og taber helt Hovedet, og det er hverken ved Forsætlig eller ved grov Uagtsomhed, at der saa er tilføjet Skade, men vedkommende led dog Skade ved det Automobil. Jeg hørte blandt andet, netop kort før jeg gik herhen, at en Kone var sprunget af en Vogn og havde brækket sit Ben. Hesten var ikke blevet sky, men Benet var brækket, og Automobillet var en vis Aarsag dertil. Jeg mener, at naar vi gaar til det — som jeg mener er fuldkomment rigtigt — at udvide Retten til at køre med Automobil, give større Frihed paa dette Omraade, saa skal vi ikke samtidig indskrænke Erstatningsreglerne, thi man kan dække sig ved en Assurance, og jeg tror, Assuranceselskaberne har den meget gode Regel, at hvis en Automobilist i et vist Tidsrum, et eller to Aar, ikke har en eneste Skadeserstatningsforpligtelse, saa bliver Præmien sat ned. Saa jeg tror ikke, at Præmien betyder saa meget for Automobilister, som man antager. Jeg tror, at vi maa se at lave det paa den Maade, at Risikoen falder paa Automobilisten, vi skal ikke se det fra det juridiske Standpunkt alene, at han er erstatningsforpligtet, vi skal se det paa den Maade, at han ogsaa bærer Risikoen ved den Skade, selv den hændelige, der kan ske ved hans Automobilkørsel.

Ændringsforslag Nr. 45 er jeg heller ikke glad ved. Det gaar ud paa, at den erstatningsberettigede skal gøre sit Erstatningskrav gældende inden 2 Gange 24 Timer, hvis han skal have Ret til at holde sig til Automobillet. Det lyder saaledes, at vil „den erstatningsberettigede gøre saadan Ret gældende, maa han inden 2 Gange